

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΙ ΤΟ ΡΕΖΙΛΕΥΜΑ ΤΟΥ ΤΑΧΡΑ ΜΠΕΗ

Το Παρίσι άφου έθαύμασε δυο δλόκληρα χρόνια τον γνωστό μας Τα-
χρά μπέη και άφου τον έκανε πάλμπλουτο, άρχισε επί τέλους τώρα τελευ-
ταία - λογικά άρα βέβαια - να καταλαβαίνει πως δλα αυτά τά δήθεν φα-
κρικά πειράματά του ήσαν κοινότητα παιγνίδια.

Ένας Παριζιάνος δημοσιογράφος, ο Πάωλ Έξέ, έκανε πρώτος τ' άπο-
κλισητήρια, τρύπησε, δηλαδή, με καρφίτσες τά μάγουλά του, ξαπλώθη-
κε άπάνω σε σιδερένια καρφιά, κ.τ.λ. Έξεδωκε, μάλιστα, και βιβλίο, στο
όποιο δείχνει με εικογογραφίες πως γίνονται δλα αυτά τά φακρικά παι-
γνίδια.

Τό μεγαλύτερο ρεζίλευμα, όμως, ο Ταχρά μπέης τόπαθε άπ' τον
κινηματογράφο. Ο Γάλλος σκηνοθέτης Μαοών έκανε δλόκληρη ταινία
στην οποία δείχνει τά φακρικά κατορθώματα έκτελούμενα... άπό μικρά
παιδιά.

Ένα παιδί πέντε έτών, ξαπλωμένο άπάνω σε δυο στρίπποδα, πραγμα-
τοποιεί τήν άσκηση τής καταληψίας χωρίς να ύπνωισθη διόλου. Μένει
μέ τεταωμένο δλο τον τό κορμί και μ' ένα μεγάλο σκυλί, μάλιστα, στο
στήθος του.

Μιά νέα κόρη άκόμα ξαπλώνεται άπάνω στο σανίδι με τά καρφιά.
Άπ' τó φυσικό χαμόγέλο της πού φαίνεται καθαρώτατα στην ταινία, ά-
ποδεικνύεται, πως τό ξάπλωμα δέν τήν ένοχλεί διόλου.

Τό κακό μόνο είναι πως ο Ταχρά μπέης βρίσκεται τώρα στην 'Αμε-
ρική, όπου συμπληρώνει τό στογγύλευμα τής περιουσίας του κι' έτσι
λίγο ενδιαφίρεται για τ' άποκαλυπτήρια πού του γίνονται. Ωσπου να
ξεσκεπαστή ο' δλον τον κόσμο, αυτός θάξη κάνει τήν τύχη του.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ Η ΕΞΥΠΝΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΒΑΛΛΕΡ

Ο 'Αγγλος ποιητής Βάλλερ είχε συνθέσει κάποτε έναν μακρο-
σκελή πανηγυρικό ύμνο για τον Κρόμβελλ, ο όποιος ήταν τότε παν-
τοδύναμος στην 'Αγγλία. Έστερ' άπό λίγα χρόνια όμως, όταν ή βα-
σιλεία πάλινρθώθη και ο Κάρολος ο Β' ανέθηκε στον θρόνο, ο Βάλ-
λερ έγραφε και πάλιν ένα διθύραμβο... ύπερ του βασιλέως αυτή τή
φορά!

Ο Κάρολος, όταν έδιάβασε τον διθύραμβο αυτόν, παρεπονέθηκε
στον Βάλλερ ότι οι στίχοι τούς όποιους είχε αφιερώσει στον Κρόμ-
βελλ ήσαν άνώτεροι άπό τούς στίχους πού είχε γράψει γι' αυτόν.

Μά δέν ξέρετε Μεγαλειότατε, απήτησεν με μεγάλη έτοιμό-
τητα ο Βάλλερ, ότι έμεις οι ποιηταί έμπνεόμεθα περισσότερο άπό τά...
φάρμακα παρά άπό τίς... άλήθειες ;...

ΠΑΥΛΟΣ.— Άπ' έναντίας, αγαπητέ φίλε.
ΚΛΑΙΡΗ.— Πώς είναι ή 'Ιωάννα;
ΜΠΡΙΝΙΟΝ.— Θά σάς πώ άμέσως. Πριν όμως, πείτε μου σάς πα-
ρακαλώ, μήπως βρήκατε κανένα ρουμπίνι ;
ΚΛΑΙΡΗ. Ένα ρουμπίνι ! Αι !
ΠΑΥΛΟΣ.— Όχι.
ΚΛΑΙΡΗ.— Ναί... βρήκα... βρήκαμε πράγματι.
ΜΠΡΙΝΙΟΝ.— Τώχτε ;
ΚΛΑΙΡΗ.— Να το.
 (Τό δείχνει).
ΜΠΡΙΝΙΟΝ.— Είναι αυτό, είναι τό ρουμπίνι τής 'Ιωάννας ! Ω, τι
 εύτυχία !
ΚΛΑΙΡΗ, (στον άντρα της). Τι σούλεγα ;
ΜΠΡΙΝΙΟΝ.— Τό βρήκατε στη σάλα σας δέν είναι έτσι ;
ΚΛΑΙΡΗ.— Στη σάλα μας ;... Α ! να !... Γύριζα άπ' έξω... τό
 ε ! α να λάμπη .
ΜΠΡΙΝΙΟΝ.— Θαύμα ! 'Αλλά όχι ! Τώρα τό εξήγώ, έτσι συνέβη...
 Η 'Ιωάννα μου είπε, ότι άφου πήγε σε διάφορα μαγαζιά, ήρθε για να
 σάς επισκεφθή, ότι εόήμανε τρείς φορές... και ότι επειδή δέν τής άνοιξε .
ΚΛΑΙΡΗ.— Ναί είχαμε βγή και οι δυο. Μά μιλα λοιπόν, Παύλο.
ΜΠΡΙΝΙΟΝ.— Κατεβαίνοντας τή σάλα θά τόχασε.
ΚΛΑΙΡΗ.— Η άνεβαίνοντας.
ΜΠΡΙΝΙΟΝ.— Πόσο θά χαρή, πόσο θά χαρή. Όταν άντελήφθη πως
 τόχασε χάλασε τον κόσμο. Έκλαιγε, ήθελε να είδοποιήση τήν άετυνομία...
 'Ανοήσιες, τήν παρηγόρησα, τήν έβαλα στο κρεβάτι της, γιατί ήταν κα-
 τάκοπη ή καυμένη ύστερα άπ' τά τρεξίματα πού είχε κάνει στα μαγαζιά,
 και άφου κοιμήθηκε, χωρίς να τής πώ τίποτε, πήρα τό καπέλλο μου κι'
 έβρησα σε σάς... Και τώρα με συγχωρείτε φίλοι μου, πού φύγω άλλα
 βιάζομαι να τής τό πάω.
 (Στήν Κλαίρη). Θά τήν φιλήσω εκ μέρους σας... (Κυττάζοντας τον
 Παύλο).
ΠΑΥΛΟΣ, (πού ή δυσθυρία του έχει μεγαλώσει).— Μά ναί, φίλε.
ΜΠΡΙΝΙΟΝ, (στην Κλαίρη).— Θέλετε να τής πώ τίποτε ιδιαίτερο
 εκ μέρους σας ;
ΚΛΑΙΡΗ. Ναί πήτε της ότι είναι μια καλή φίλη, ότι αύριο κι' δλα
 θά πάω να τήν επισκεφθώ για να κουβεντιάσουμε για δλα αυτά μαζί της,
 και ότι άλλοτε πρέπει να είναι περισσότερο προσεκτική, γιατί άν έχανε σε καν-
 έν' άμάτι έξωρα τό ρουμπίνι της...
ΜΠΡΙΝΙΟΝ.— Άντίο, αγαπητοί μου φίλοι, αντίο. (Φεύγει).
ΚΛΑΙΡΗ, (κυττάζοντας τήν πόρτα άπ' όπου βγήκε).— Κακόμοι-
 ρε, κακόμοιρε άνθρωπε ! (Ύστερα, χωρίς να κοιτάξη, κών τον Παύλο,
 και στί άλλοτε πρέπει να είναι περισσότερο προσεκτική, γιατί άν έχανε σε καν-
 έν' άμάτι έξωρα τό ρουμπίνι της...)
ΠΑΥΛΟΣ, (μόνος, έκμυδενισμένος).
 — Μπαφό μου ! Ωραία τά κατάφερα !...

ΦΙΛΟΔΟΓΙΚΟΙ ΚΑΥΓΑΔΕΣ Ο Κ. Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ ΣΤΟΝ Κ. Χ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο κ. Ν. Λαπαθιώτης μάς έστείλε τήν παρακάτω απάντησιν στα δσα έγγραφα
γι' αυτόν στο προηγούμενο φύλλο ο κ. Χ. Παπαντωνίου.)

Αγαπητέ μου.
 Στο διάλειμμα, μεταξύ ενός μικρού άπο-
 γνευματινού ύπνου, και του ταχτικού νυχτε-
 ρινοού μου περιπάτου ώς τό Ζάππειο, διαβά-
 ζω, σήμερα, τό σημείωμα του Χαρίλαου Πα-
 παντωνίου, για μένα. Αν ο Χαρίλαος δέν
 ήταν φίλος μου άπό χρόνια, και άν τό ση-
 μείωμα έκείνο (ή προσκιαγραφή ή μετασκια-
 γραφία, ή μεταπροσκιαγραφή—άς τό όνομά-
 ζει όπως θέλει) δέ με άφορούσε τόσο προ-
 σωπικά, όμολογώ ότι δέ θ' άποφάσιζα πο-
 τε να τό διαβάσω — ή, άν άποφάσιζα να τό
 διαβάσω, δέ θά είχα τήν ύπομονή να φθάσω
 ώς τό τέλος. Θά προτιμούσα να έχανα τον
 καιρό μου διαφορετικά. Αύτή τήν εποχή, δέ
 διαβάζω παρά τά πολύ καλά πράγματα. Και
 άν δέν ύπήρχαν οι δυο σημαυτικοί έκείνοι λό-
 γοι, δέ θ' άποφάσιζα ποτέ, έπαναλαμβάνω,
 να διαβάσω κάτι, πού δέν
 ήνθε ασφαλώς, στα έντελώς καλά έκείνα
 πράγματα, πού προτιμώ και θέλω να διαβήσω.

Ο φίλος μου Χαρίλαος, ο τόσο γολωμένος άπό τήν περικοπή μιάς
 άσυμπαθούς περικοπής του, θά έπρεπε μάλλον να μ' εύχαριστή γι' αυτό.
 Η πρόθεσή μου παρά τον αυθαίρετο τρόπο, με τον όποιον έξωτερι-
 κεύθη — ωρμάτο άπό τά πλέον συμπαθητικά έλατήρια : 'Από τή μια με-
 ριά, να μήν άφήσω να δη τό φώς μια φράση (επειδή περι αυτού και μόνο
 πρόκειται) άνευλαβής κι' επιπολαία, για τήν κομμουνιστική ιδεολογία, ποθ
 σέβρομαι και αγαπώ πολύ περισσότερο άπό τά χειρόγραφα και τά φρονή-
 ματα του γηραιού μου φίλου, — άπ' τήν άλλη, για να σόσω τον ίδιον άπό
 ένα όλισημα άσυγχώρητο, πού θά μπορούσε να θεωρηθή εις βάρος του
 ως ένα άρκετά χαρακτηριστικό τεκμήριον άκαλαισθησίας και άδιανοησίας.
 Έπί πλέον, ή έκβληθείσα άτυχής περικοπή, δέν είχε, πραγματικά,
 καμιά σχέση με τήν ψυχογραφία του Ναπολέοντος Λαπαθιώτη, όπως
 φιλοδοξεί ν' αυτοχαρακτηρίζεται.

Άλλά και τώρα, όπως είναι — άν βάλωμε κατά μέρος μερικάς ψυχο-
 λογημένες έκφράσεις, πού διαπιστώνουν με κάποια φευγαλία, άν και πολ-
 λή έπιφανειακή, παρατηρητικότητα — ή «ψυχογραφία» αυτή, άντι να είναι,
 όπως κομματικά τό διασαλπίζει, ψυχογραφία του Ναπολέοντος Λαπα-
 θιώτη, είναι και θά μένη, αντιθέτως μια άστία ψυχογραφία του Χαρίλαου
 Παπαντωνίου ! Έκεί μέσα, ο Χαρίλαος έμφανίζεται δλόκληρος, μ' όλες
 τίς ψυχικές άδυναμίες του...

Πόσο βρίσκεται στα βάδη άνάτων ήθικών άδιεξόδων, άποδεικνύει πε-
 ριτράνωσ τό γεγονός, ότι, παρασυρόμενος άπό τό παιδικό πεισμάτωμα για
 ένα έπεισόδιο έντελώς λεπτομερειακού χαρακτήρος — όπως ή παράλειψη
 τής φράσεως έκείνης — έφθασε μέχρι του να γράψη, με σαλωμικήν, άλη-
 θινά, άντιφατικότητα, ένα «σχεδόν» εγκώμιο, κι' ένα «σχεδόν» λίβελλο,
 τήν ίδια εποχή, ύπερ και έναντιον ενός και του αυτού προσώπου !
 Όσον άφορᾷ δέ τό εξεζητημένο και προβληματικό χιούμορο και ύφος
 πού τά διακρίνει — τή μακαβρία και δονκιχωτική έκείνη συρραφή λέξεων,
 τήν άρκετά άσύστατη στο βάθος, πού κυμαίνεται μεταξύ ενός προκατα-
 κλισμιαίου λογισιατισμοῦ, κι' ενός έξαρχοπουλικού έμπρεσσιοισμοῦ — ο-
 μολογῶ ότι δέν ίκανοποιεί καθόλου τό πολυτρόπως καλλισργημένο καλλι-
 τεχνικό μου γούστο.

Και θά ήταν άπαραίτητο ίσως — μά και ο Χαρίλαος εξακολουθεi να
 είναι ο παλιός κι' συμπαθής έκείνος φίλος, πού ήταν ως τώρα — να τοι-
 σθή, σ' έκείνους πού πιθανόν ν' άπεκαρδίωσαν τό διάβασμα τής άκουσίας
 έκείνης αυτογνωμογραφίας, ότι, παρ' όλες τίς άμφιβολού χάριτος λογοτεχ-
 νικές άκροβασίες, εξακολουθεi να λέγεται, άκόμη, άπό μερικούς, ότι ο
 Χαρίλαος Παπαντωνίου έχει γράψει και καλύτερες σελίδες.

Φίλος σου,
Ναπολέων Λαπαθιώτης

ΤΑ ΠΑΡΑΘΕΝΑ ΕΝΑΣ ΜΟΥΣΟΤΡΑΦΗΣ ΣΚΥΛΟΣ

Η κόμησσα Ρενιό 'Ατζέλι είχε ένα σκυλί έγγλέζικης ράτσας πού
 όνομαζόταν Ταμπόν. Το σκυλί αυτό κατ' αντίθεσιν προς τοις όμοφύλους
 του αγαποθεσ εξαίρετικά τήν μουσική και επειδή ή κυρία του τό αγα-
 ποθεσ πολύ και μπορούθεσ να κάνη κάθε της ιδιοτροπία, έπαιρνε τον
 σκύλο μαζί της σόakis ήγαινε στην Όπερα. Έκεί λοιπόν όποιο: ήθελεμπο-
 ρεθεσ να λήθ τον σκύλο, καθισμένο σ'ένα ιδιαίτερο κάθισμα στο θεωρείο τής
 κομήσεσ. Ο Ταμπόν οάν άληθινός λάτρης τής μουσικής καθόταν κι'
 άκουγε με μισοκλειόμενα μάτια κουνώντας τό κεφάλι του σύμφωνα με τον
 ρυθμό τής μουσικής και ή προσήλως του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε και
 άν άκόμη τον εχάιδεσε κανείς ή τό έδινε κανένα μεζέ δέν θύριζε να τον
 κοιτάξη. Μόνον κατά τά διαλείμματα έπαιρνε κανένα αναγνυστικό μαζί με
 τήν κυρία του.
 Όποτε όμως ή κόμησσα ήταν άδιάθετη ή δέν ήθελε να πάη στην
 Όπερα ο Ταμπόν δέν καθόταν στο σπίτι άλλα ήγαινε στην Όπερα
 μόνος του. Μόλις άνοιγαν οι πόρτες του θεάτρου έτρέπωνε μέσα, άνέβαινε
 τίς σκάλες πού ώδηγοῦσαν στο θεωρείο τό όποιο του άνοιγαν άμέσως
 και παρακολουθεθεσ με μεγάλη προσοχή τήν παράστασι, ως τό τέλος.